ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 15. КИЇВ, СЕРПЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

— Молодці твої бригадири — по 200 пудів пшениці з гектара зібрали!
— Вони в нас скромні — не з неба зірки знімають.

Мал. О. Козюренка

НА ГРЕКО-АЛБАНСЬКОМУ КОРДОНІ

Мал. Бе-Ша

— За що це лейтенант Поліопупоса так розмалював?
— За втрату пильності. Під час його чергування на кордоні не відбулося жодного інциденту.

Де Бєлкін?

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ЗАСТУПНИКОВІ МІНІСТРА СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УРСР тов. МАЦКЕВИЧУ

Шановний Володимире Володимировичу! Пишу Вам листа за дорученням Перця. З захопленням прочитали ми матеріали про те, як під Вашим безпосереднім доглядом було виведено в Кіровоградському племінному питомнику і в державній заводській стайні — трутня нової породи, на прізвище Бєлкін.

Вашу дбайливість, Вашу, Володимире Володимировичу, турботу в галузі цього відкриття дійсно заперечити важко. Міністерство не тільки посадило в свій час Бєлкіна на директорське крісло згаданого питомника, а (головне!) оберігало його від тих, хто намагався, грубо кажучи, вигнати Бєлкіна.

І саме тут ми хочемо підкріпити Ваші особисті заслуги у захисті цього трутня незаперечними фактами.

Згадаємо хоча б 22 березня 1947 року, коли голова Кіровоградського облвиконкому тов. Іщенко надіслав до Міністерства листа, в якому повідомив про те, що Бєлкін провалює роботу племінного питомника і заводської стайні, що Бєлкін загарбав для себе з державної комори 740 кілограмів різних продуктів, що він має в своєму особистому користуванні 4 голови рогатої худоби, 7 овець, свиней, десятки різної птиці і вигодовує цю «ферму» на державних кормах... Скільки сил Ви приклали тоді, щоб все-таки зберегти Бєлкіна!

Або взяти наказ по Кіровоградському управлінню сільського господарства, в якому «за розвал роботи державної заводської стайні і племінного питомника» обласні керівники намагалися зняти Бєлкіна!

— Що значить зняти! — обурились Ви. Та не лише обурились, а того ж дня дали телеграму:

«Замінювати директора держстайні... забороняю»

Сподіваємось, Володимире Володимировичу, що і цих фактів досить, щоб читачам Перця було ясно, що патент на виведення і збереження трутня Бєлкіна належить міністерству і зокрема Вам.

Відзначаючи Вашу наполегливість і стійкість у цьому, хочемо, Володимире Володимировичу, між іншим, запитати, що то воно за таємничі літаки прилітали, сідали на подвір'ї Кіровоградського племінного питомника, вантажили продукти і кудись відлітали?

Дуже цікавить нас, Володимире Володимировичу, де зараз Бєлкін?

Чули, що йому вибрали нове тепле гніздечко.

За дорученням Перця
Ілля ШИШЛОВ

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про гарячі серця і кам'яну душу

Головний лікар Балтської лікарні тов. Штівельман і його дружина Ф. М. Любізер усиновили однорічну вихованку місцевого дитячого будинку.

Двоє чесних радянських людей поступили так, як веліли їхні гарячі серця — взяли маленьку сирітку й ласкаво, щиро назвали її своєю рідною донькою. Вони зробили це чесно, скромно, без пози.

Але знайшлася в Балті одна персона, яка закрутила носом, якій прийшовся не по нутру благородний вчинок лікаря і його дружини. Означена персона вирішила зіпсувати хороші батьківські почуття подружжя Штівельман, затьмарити їхнє щастя.

Хто ж вона, ця персона?

Злий обиватель? Осколок колишніх балтських «стовпів»? Розгнуздана торговка бринзою з Балтського базару?

Ні. По анкетних даних — це цілком сучасна, радянська людина. Її часто можна бачити навіть на трибуні, в президії зборів, на пленумі міської Ради. Більше того, вона навіть обіймає солідну державну посаду.

Але, перед тим, як назвати прізвище і чин злої персони, повернемось до доброго лікаря й батька т. Штівельмана. 60 візитів наніс він у міський загс, щоб завершити всі формальності, неминучі в таких відповідальних випадках, і ні разу йому не вдалося потрапити на прийом до завідувача, без якого тут нічого не робиться і не вирішується. На 61-й раз лікареві повезло — його прийняли. Хто знає, може більше і не судилося б Штівельманові оббивати пороги різних установ, якби не дерзнув він висловити своє невдоволення з приводу «порядків», що так глибоко вкоренилися у Балтському загсі.

Не встиг т. Штівельман сказати й кількох слів, як з-за столу піднялась розлютована, зблідла завідувачка загсу Бондаренко й різким, голосом відсікла:

— Не пріть єрунди! Показуйте документи!

Штівельман поклав перед Бондаренко акт дитячого будинку, рішення міської Ради, паспорт і інші папери. Бондаренко нехотя подивилась на них, як дивиться коза на голу афішну вітрину, й тим же різким голосом знову відсікла:

— Єрунда! Документи не годяться. Поки не буде рішення райради, поки не прийдете з жінкою, поки не пред'явите документ що вона ваша законна дружина, — дитини не оформлю.

Через кілька днів на столі Бондаренко появилась нова серія рішень, посвідок, виписок, заяв.

— Єрунда! документи не годяться, — знову відсікла Бондаренко. — Поки не буде двох заяв, від вас і від жінки, двох автобіографій, двох довідок з місця роботи, довідки з консультації, що дитина жива, довідки міськради про місцепроживання...

Цими днями подзвонили Бондаренко з однієї інстанції.

— Припиніть знущання з людини! — сказали з інстанції. У відповідь із загсу почулось різке рявкання:

— Дитини не оформлю. У Штівельмана, здається, неофіціальна дружина.

Читач уже догадався, хто та балтська персона, якій прийшовся не по нутру благородний вчинок подружжя Штівельман, він уже знає її прізвище і чин. Але він не підозрює, що лікар і досі, продовжує ходіння по муках, а персона з холодною кам'яною душею і різким голосом продовжує завідувати Балтським загсом, продовжує отруювати найкращі почуття, псувати людям кров.

М. ФЕДЬКО.

Л. ДМИТРІЄВ, доктор медицини

З країні джунглів

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

Мій шкільний приятель Діма Бодров був хорошим хлопцем. І хорошим учнем. Все йому давалося легко. За винятком географії. Він плутав меридіани з паралелями, вважав, що тропік Козерога розташований чи-то біля Сухумі, чи-то поблизу Нового Афона, Ріо-де-Жанейро шукав у Новій Гвінеї, а Кобиляки на Хаджибеївському лимані в Одесі.

— От Індію я добре знаю. Вивчив її вздовж і впоперек. Країна діамантів і джунглів! І вивчив я її не по підручнику Іванова. По оперетах і операх!

— Поділись досвідом, Діма, — просили його хлопці.

— Будь ласка. Візьмімо, наприклад, «Жрицю вогню». Раджа виходить на сцену, на голові біла шовкова чалма, виблискують діаманти, владний погляд. А голос...

— Ну, до чого противний, — перебиває хтось з хлопців.

— У раджі не може бути противного голосу. Всі раджі красиві і музикальні. Сидить такий раджа на білому слоні і співає:

Край ты мой, ты необ'ятный,
Ты восхищаешь, поражаешь собою мир...

Знову таки «Садко». Індійський гість ніжним тенором повідомляє слухачів в порядку інформації:

Не счесть алмазов в каменных пещерах,
Не счесть жемчужин в море полуденном...

Або «Лакме»... А ви зубрите по підручниках.

* * *

Коли я довідався від капітана «Кутузова», що йому запропоновано йти в Калькутту, — передо мною постав трикутник, опущений в океан, джунглі, пальми, мавпи, коршуни і білі слони. Цілі отари слонів.

Насправді все вийшло по-іншому. Ми зустріли спочатку не слона, а корову. Але про неї буде далі.

...Сонце занурювалось у воду, забарвлюючи обрій Бенгальської затоки червоно-рожевими промінням. Пароплав зупинився на річці Хуглі. Звідси його мали провести до Калькутти. Попереду лежав шлях у 140 кілометрів.

На зміну сонцю прийшли зорі. Мені вони здалися чомусь сумними, згаслими діамантами.

Потім на зміну зорям знову прийшло сонце.

Потім було багато змін в природі... А пароплав все стояв. І раптом повз нас пройшло судно, погойдуючи важкими бортами.

Капітан «Кутузова» — спокійна, урівноважена людина, без традиційної капітанської люльки в зубах — продиктував своєму старшому помічникові текст телеграми на ім'я начальника Калькутського порту: «Чому ви мене досі тримаєте?».

Прийшла відповідь: «Вас тримає 25-футова осадка. Рівень води скоро підійметься».

Капітан не залишився в боргу і послав другу телеграму:

«Повз нас пройшов американський пароплав. Він сидить глибше, можливо, тому ви віддали йому перевагу».

На цьому переписка обірвалась. Було зрозуміло, що біля берегів священного Гангу перед доларом схиляється все.

Але поки пароплав стояв, — я вислухав цікаву розповідь одного індуса. Він ніколи не викладав історії, хоч був тим щасливцем, до яких належить лише 5 процентів індусів — він був письменною людиною.

— Був час, — почав індус, — коли бенгальський губернатор Шаїста-хан одного прекрасного ранку конфіскував всі англійські факторії. Смілива людина! Англійці відійшли, але не пішли. В селищі Сутаноті — тепер це північна частина Калькутти — вони заклали форт Вільям, що став опорним пунктом їхніх колоніальних загарбань. Потім англійці воювали з французами на нашій землі. Іншого місця вони не знайшли. Бійка ця тривала багато років. Перемогли англійці, і генерал-губернатор був переіменований на віце-короля Індії. А Калькутта стала столицею нової імперії. Тепер у нас столиця Делі, але Калькутта — найбільше місто і порт в Індії. Кілька мільйонів мешканців. Більшість — індуси. Меншість — англійці, а ще менше — англо-індуси.

— Дивна національність!

— Це не національність, а різновидність. Витівка лорда Біконсфільда. Хитрий був! Англійці породичались з індусками. Появились на божий світ англо-індуси. Білі вважають їх неповноцінними, але такими, що заслуговують на увагу. Індуси звуть їх помпами — ними зручно викачувати з індуського населення душу і сили, працю і гроші.

... Машина повільно рухалась вулицями Калькутти, повз палаци, багаті особняки, готелі, пам'ятники англійським завойовникам і губернаторам Індії: Ця архітектурна краса скупчена в центрі міста, а на околиці — жалюгідні хатинки з солом'яними дахами і просто намети. В цих солом'яних «палацах» животіє чотири п'ятих населення міста.

Раптом моя машина потрапила у вуличну «пробку». Чекаю три хвилини. Чекаю п'ять, вісім, десять хвилин. Не витерпів і пішов довідатись, у чому справа. Пройшов кроків п'ятсот. Дивлюсь — натовп. Вирішив, що сталася вулична катастрофа. З трудом пробираюсь крізь натовп і виходжу на передній край. Бачу — на бруківці лежить... корова. І авто, і кеби їй ніпочому. Стомилася вона і розляглася серед дороги. Її гладять, поять, благають встати і «осадити на тротуар», їй протягують солодощі, печиво, але вона байдужим поглядом дає зрозуміти, що хвилювання публіки даремні — про те, щоб встати в найближчі дві-три години — не може бути й мови.

Одна корівчина зупинила весь рух. Корова в Індії — священна істота. Корову не можна бити, переносити, застосовувати до неї акти примусу. Її можна лише благати.

Другого дня я побачив на тій же вулиці старого рикшу. Він лежав на бруківці, біля свого кеба. Старий помирав, сумно дивлячись у небесну височінь. Повз нього мчали авто, проносились екіпажі, але ніхто не зупинився, щоб допомогти старому рикші. Людина — не корова. Вона істота грішна, а не священна.

Я був в Індії в ті дні, коли на вулицях Делі і Калькутти мешканці зупиняли машини, висаджували серів та їх дам, ставили авто колесами догори і кричали: «Геть з Індії!» А в князівствах ішла різня. Таємнича рука нацьковувала мусульман проти індусів, індусів проти мусульман. Різня тривала вдень і вночі. Повз пароплав пропливали трупи. Для оборони міст ввели англійські війська. В одній лише Калькутті було сконцентровано 100 тисяч солдатів.

А різня не припинялась. Був день, коли в Калькутту прийшов поїзд і в ньому виявилась лише одна жива людина. Це був машиніст паровоза. В усіх вагонах навалом лежали людські трупи.

Англійські газети, що виходять в Індії, писали, що «в Бенгальській провінції появились багаточисленні банди. Вони пересуваються з такою швидкістю, що механізовані війська не можуть їх наздогнати». Індуси читали ці повідомлення, посміхались і запитували один одного: «Де це бачено, де це чувано? Механізовані війська не можуть догнати піших!» От які чудеса творяться в країні джунглів.

Перед від'їздом мені пощастило побачити слона. Ховали якогось багатого раджу, і слон брав участь у похоронній процесії. Натовпи людей зупинялись і дивились вслід. Не процесії, а слонові, цій рідкісній тварині в Індії.

Додому я повернувся на літаку. На аеродромі мене хтось гукнув. Я оглянувся і побачив.... Ні, не догадаєтесь — хто! Переді мною стояв Діма Бодров — мій шкільний приятель, у модному костюмі й панамі. В руках він тримав валізку й букет квітів. Дмитро Карпович Бодров летів відпочивати на південь, у Сочі, до моря.

— Як життя? Звідкіля? — запитав він.

— З Індії.

— Та невже? Раджу бачив?

— Бачив!

— В чалмі? З діамантами?

— Не помітив. він в гробу лежав.

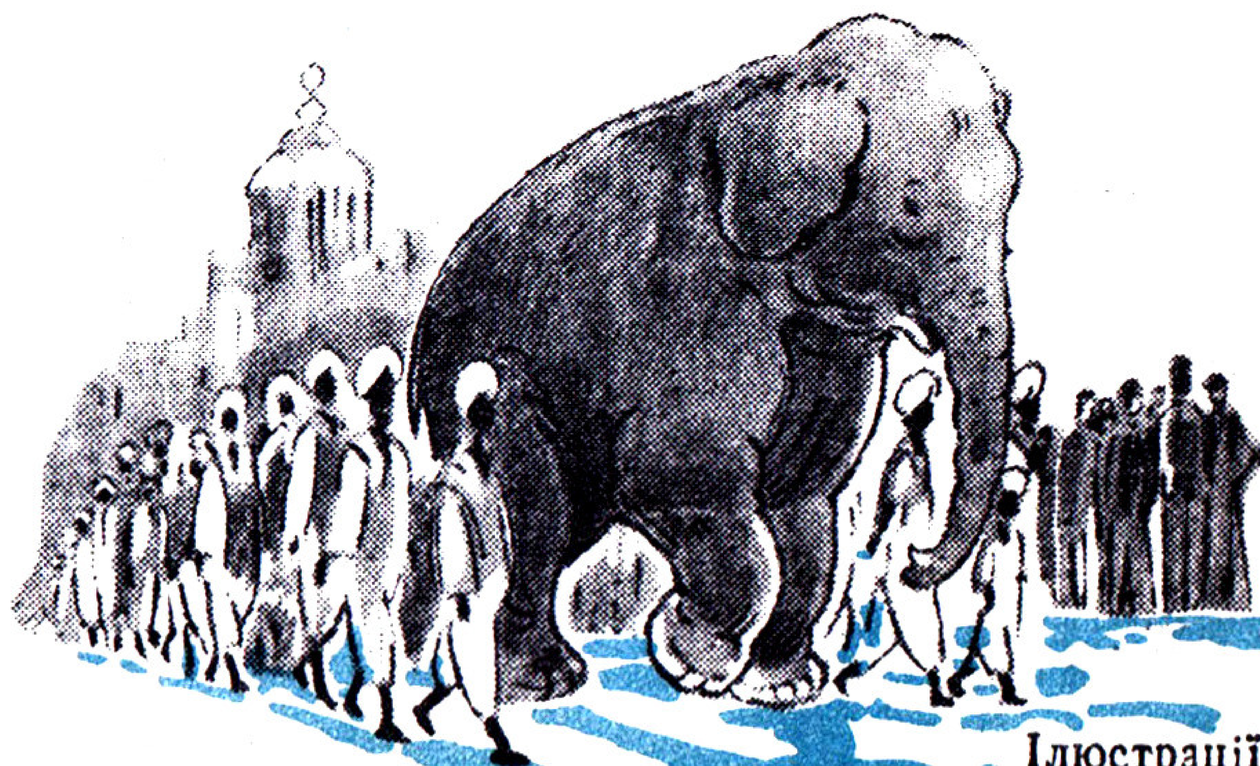
— А слонів бачив?

— Одного...

— Брешеш, любий! Там їх цілі отари.

— От цілу отару військ я бачив, а слона лише одного. Він належав небіжчикові! Якби не помер раджа, може б, і одного не побачив.

Між іншим, у наших зоопарках слонів більше...

Ілюстрації Бе-Ша

ПТАШИНЕ МОЛОКО

Якби полтавська овечка була грамотна, бігла б вона через місточок, схопила б кленовий листочок і написала б на ньому своїй подрузі — дагестанській вівці:

«Мила! Яка досада!.. Мене годують, стрижуть, але, на жаль, не доять. Овече молоко у нас така ж рідкість, як і пташине. Як же тут не скаржитись на своє становище?!»

Цю полтавську овечку ми зустріли в Тернівському колгоспі ім. Комінтерну, Лубенського району на Полтавщині. І не одну, а 32. Вони ходили недоєні і з докором поглядали на колгоспного зоотехніка Любича.

— Скільки ви надоюєте овечого молока? — спитали ми в зоотехніка.

— А ми овець зовсім не доїмо,— відповів т. Любич. — У нас цього в районі не заведено.

— Не заведено?! — здивувалися ми.— Але ви ж зоотехнік! Ви ж добре знаєте, що кожна вівця дає за сезон 25—30 літрів товарного молока. З 4-х літрів молока ви можете одержати кілограм бринзи. За сезон ваш колгосп втрачає 200—240 кілограмів цінного додаткового продукту харчування.

— Як же я випустив це з уваги?! — ляснув себе по лобі колгоспний зоотехнік.— Та це ж проста арифметика!..

Але цю просту арифметику «випустив з уваги» не лише тернівський зоотехнік т. Любич.

— Бринза буває різна,— сказали нам у Міністерстві м'ясо-молочної промисловості.— Є дагестанська, казахстанська і звичайна.

— А української бринзи немає?

— Такого сорту немає — відповідає начальник відділу заготівель міністерства т. Іваногородський.— На Україні, знаєте, вже традиція така — не доять овець. Не приділяють уваги виробництву бринзи. Минулого року план заготівель її було виконано лише на 25,3 процента. Цього року ми повинні на 1 вересня заготовити значну кількість бринзи. Але на 1 липня заготовлено лише біля двох процентів. Вся наша увага зосереджена на корові, на заготівлях коров'ячого молока. А доїння овець... Заїли традиції!..

В більш оптимістичному настрої працівники виробничого відділу міністерства.

— Ми,— заявляють тут,— можемо переробити на бринзу першу-ліпшу кількість овечого молока. Для цього створено технічну базу.

— Можете? Чому ж не переробляєте?

— З одного боку, традиції — в багатьох областях овець не доять. З другого боку...

Але документи «з другого боку» мовчать про традиції, зате кричать зовсім про інше.

«По Тилігуло-Березанському й Широколанівському районах, Миколаївської області, Катерининський маслозавод повсюдно відмовляється приймати овече молоко. Це зриває виконання плану заготівель бринзи»,— скаржаться здавачі овечого молока.

Тепер зрозуміло, як народжуються «традиції». Завод відмовляється приймати молоко, тоді вступають у силу «традиції» — перестають доїти овець.

А коли б Міністерство м'ясо-молочної промисловості не заїдали «традиції», коли б там не забули звичайної простої арифметики, а по-хазяйському підійшли до вівці (а не лише до овечої вовни), то лише по дев'яти східних областях України можна було б заготовити близько 6 мільйонів літрів овечого молока й виробити 1.500.000 кілограмів бринзи.

Але косні традиції й арифметична забудькуватість проникли з міністерства й на м'ясомолочну периферію.

Старший економіст «Маслопрому» т. Бревдо показує нам зведення.

— Оці рисочки,— каже вона,— показують, які області не заготовили жодного кілограма бринзи.

— Хто ж вони, ці нероби?

— Це не нероби, а керівники трестами «Маслопрому»,— уточнює т. Бревдо,— т. Сафронович (Чернігівський трест), т. Остапенко (Житомирський), т. Похвалітов (Дніпропетровський), т. Голофаєв (Миколаївський) і т. д.. Бачите, бринза для нас лише побічний асортимент. Адже ж ми «Маслопром», а не «Бринзопром».

— А де міститься «Бринзопром»?

— Такого тресту в природі не існує. Бринзою...— ніяковіє т. Бревдо,— зобов'язані займатися ми... але в нас не вистачає сил, щоб упоратись з коров'ячим молоком. Овече ж молоко випадає з нашого поля діяльності.

— А те, що бринза випадає з щоденного раціону трудящих, теж корова винна?..

Бревдо мовчить. Та й що вона може сказати, коли бринза «побічний асортимент», пасинок «Маслопрому», досадна графа в планах.

В меню дитячих будинків, робітничих їдалень, на прилавках продуктових крамниць не видно поживної пахучої бринзи. Сотні тисяч кілограмів її не додали країні, споживачам Міністерство м'ясо-молочної промисловості, «Маслопром». Муром вигаданих традицій відгородили вони свою незацікавленість і в овечому молоці, і в бринзі.

Ви запитаєте: а де ж кооператори? Чим вони зайняті, що не заготовляють овечого молока, бринзи? Чому не гнуться від поживних продуктів з овечого молока полиці кооперативних магазинів?

Тому, що... гнуться полиці... в вагонах поїздів далекого слідування. Кооператори їдуть заготовляти бринзу в Дагестан, Казахстан...

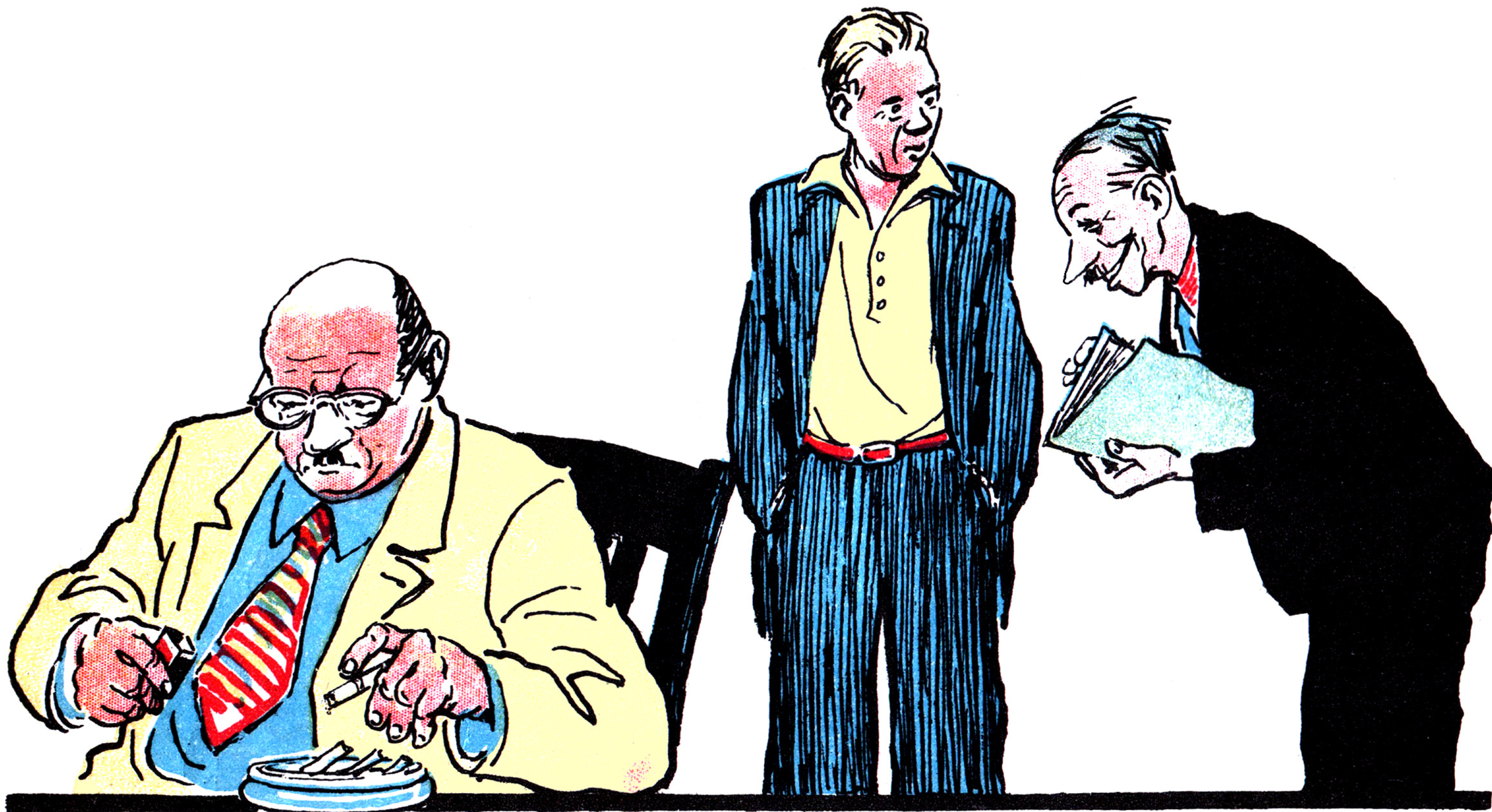
Колесять кооператори... А нам би так хотілося зайти в кооперативні крамниці і на соковитих білосніжних брусках прочитати:

Найменування: Бринза.
Сорт: Українська.
Жирність: 45%.

П. РУБІН

А МОЖЕ...

Мал. К. Агніта

— Чого ж ти посміхаєшся? Адже товариш завідуючий мовчить...
— А може він, якраз, щось смішне думає...

ПРОВІНЦІЯ

Уперше за кілька років обком спілки відрядив свого представника Єрмолая Панихидюка звітувати перед профспілковою масою районного центру.

Панихидюк вийшов на перон вокзалу, байдужими свіжовицвілими очима глянув на районний схід сонця і напівзневажливо, напівдокірливо промовив:

— Глуха провінція!

— Не провінція, а периферія, — ввічливо зауважив товариш Ріпка, представник місцевих мас, який вийшов до поїзда зустріти представника центру.

— Приємно, знаєте, інколи зійти трохи вниз по культурних щаблях, — продовжував Панихидюк. — Так би мовити, наблизитись до природи, чорноземлі, до людей малих справ і великої гостинності.

— Так-так, наблизитись іноді не шкодить, —сказав місцевий працівник.

— Як ви догадались, що це я? — запитав потім Панихидюк.

— По капелюху, — щиро признався Ріпка. — Низові працівники поки що не носять шляп.

— Нічого, — заспокоїв Панихидюк. —Незабаром кожен член профспілкиноситиме шляпу.

— Так, так, — погодився Ріпка.

...Тротуари райцентру були покреслені крейдою, і дівчатка з захопленням гралися в «класи». Хлопчики катали залізні обручі, які так неймовірно скреготіли, що Панихидюк аж скривився. Коло бузкового палісадника маленька дівчинка з кісками цвірінькала, тикаючи пальцем у груди своїх товаришів:

«Цар-царевич, король-королевич».

— Що це? — здивувався Панихидюк.

— Це гра, піжмурки зветься, — авторитетно роз'яснив Ріпка. — Дітлахи рахуються, кому жмуритися, а кому ховатися.

— Неподобство, — обурився Панихидюк.— Куди дивляться місцеві організації, педагоги? Чому досі немає актуальної, мобілізуючої дитячої гри? «Ех, провінція, провінція!» сказав не пам'ятаю хто.

— Салтиков-Щедрін, — сказав Ріпка.

— Хіба? — здивувався Панихидюк, з трудом пригадуючи, що десь чув про цих товаришів.

* * *

...Після короткої вітальної промови голова звітних зборів надав слово Панихидюкові.

— Товариші, — заговорив Панихидюк з таким жаром, що, здавалося, в його роті зараз розтопляться зуби з нержавіючої сталі. —В смислі охоплення членством у нас в цьому році недоохоплення за рахунок плинності. Ми вирішили переохопити всіх недоохоплених, але й тут недоперехопили на 256 чоловік, що проти сорок четвертого року дає перехоплення на 9,8 процента, але недостатньо...

— Якщо у нас, — вів далі доповідач, — на кожне курортне ліжко припадало 180, то тепер ми маємо уже 171,9 чоловіка, що єсть безперечне зрушення.

— Доповідь рубають — цифри летять, — шепнув сусідці член каси взаємодопомоги.

— Можна запитаннячко?— промовила якась жінка, підіймаючи руку човником. — Я тут дещо не зрозуміла. Як це виходить, що на одне ліжко припадає 171,9 чоловіка. Як же вони на ньому лежать?

— Я переплутав колонки! — вигукнув Панихидюк. — Всі цифри, які я назвав, перенесіть у думці з другої графи до третьої.

Хтось засміявся. Голова постукав олівцем по графину.

— Регламент вичерпано, — сказав він. — Починаємо дебати.

— Товариші, — виступив першим Ріпка, ледве стримуючи хвилювання. — Доповідач не дав відповіді на пекучі питання, що хвилюють членів нашої профспілки. Він навів багато цифр, але всі ці цифри, даруйте на слові, голі, нічого не дають ні розуму, ні серцю. Вся доповідь нагадує гру в піжмурки, при чім — наш доповідач одночасно і жмуриться, і ховається. Він жмуриться — заплющуючи очі на реальне життя, він ховається від нього за стіну цифр і процентів. У доповіді навіть жодного разу не згадується про наш район, ніби нас зовсім викреслили з області. Очевидно, доповідач зовсім не знає, чим живе, чим дише наша периферія.

— Дурниці, — сказав Панихидюк. — Я вам зараз доведу протилежне!

Він почав гарячково перегортати писану доповідь й одразу ж став таким, якими бувають короткозорі люди, коли вони шукають свої окуляри. Ні в доповіді, ні в проекті резолюції на семи аркушах не знайшлося жодного слова про провідний район області.

— Ось, що, — сказав голова зборів. —Попросимо товариша погостювати у нас з тиждень, ознайомитися з становищем на місці і тоді проведемо звітні збори на більш високому рівні.

— Це неможливо, — заперечив Панихидюк. —Якщо працівник мого масштабу витрачатиме по тижню на кожний район, це скидатиметься на стрільбу з гармати по горобцях.

— Дивлячись, яка гармата! — вигукнув з місця член каси взаємодопомоги.

— Ви вже нам пробачте, — сказав голова, — закриваючи збори. — Але у нас, на периферії так заведено: ми по одежі зустрічаємо, а по ділах проводжаємо.

— Будь ласка, будь ласка! — чи то ображено, чи то обурливо відповів Панихидюк.

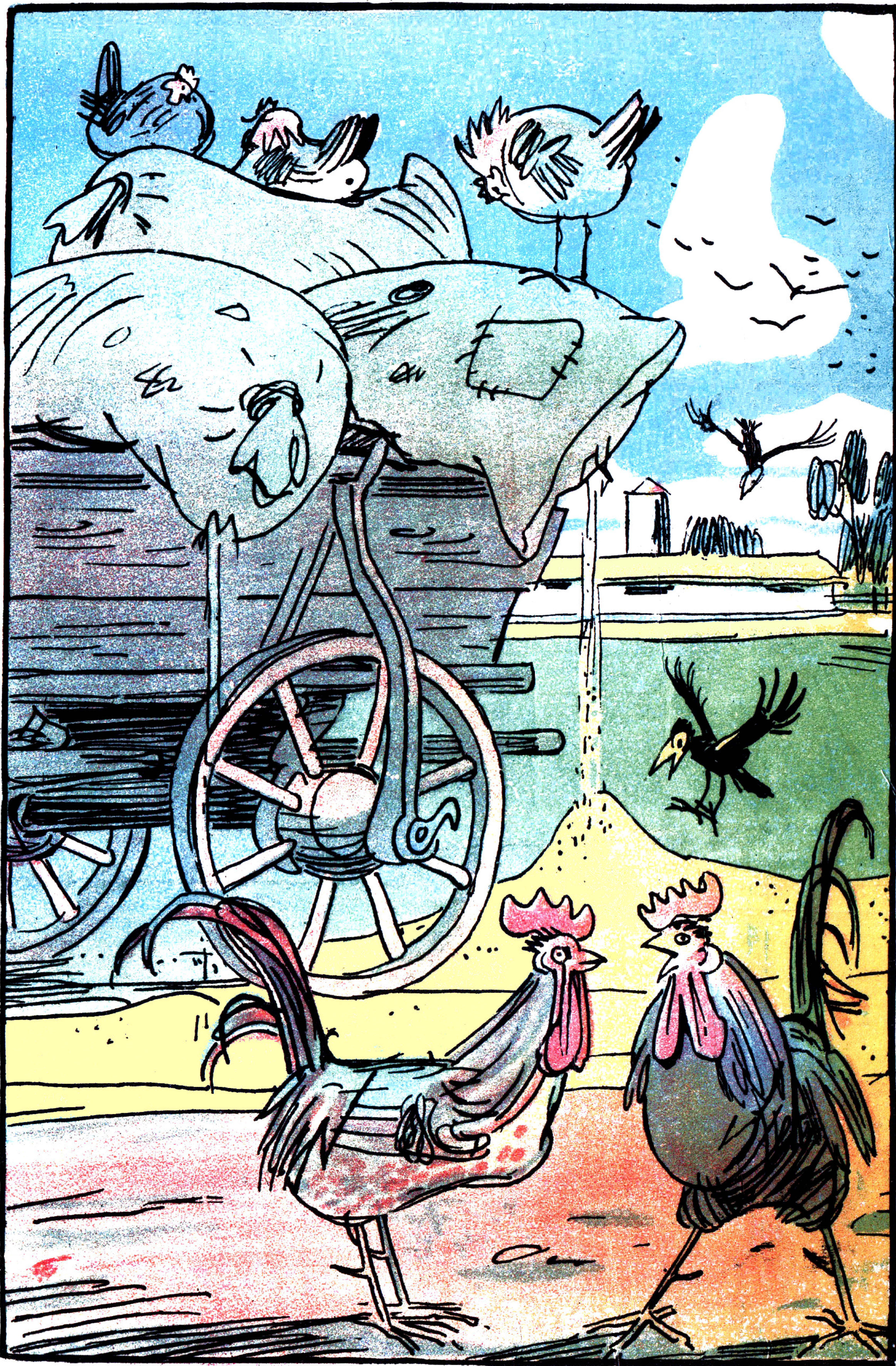
* * *

...На вокзал Панихидюк пішов сам. Він ішов і дивився на районний захід сонця. Гриміла обручі, дівчатка грались у піжмурки.

— Ех, провінція, провінція! — зітхнув Панихидюк, — де твоя колишня гостинність. . і попрямував до квиткової каси.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ

Мал. В. Литвиненка

— Як у вашому колгоспі — багато зібрали зерна?
— Ого, в нас його кури не клюють!

НА ТЕЛЕГРАФІ

Мал. В. Гливенка

— Що ви хотіли, товаришу?

— Хочу довідатись, коли прийде телеграма-блискавка. При мені лист, в якому сповіщають, що її вже вислано.

За 25 років до народження

У ново-празькій районній газеті «Ленінським шляхом» Кіровоградської області (№ 40 (293) за 1947 рік) вміщено статтю «О. В. Суворов — великий російський полководець». На початку статті читаємо:

«В 1748 році, коли йому (Суворову. — **Ред.**) було вісімнадцять років, він прибув до Преображенського полку, де 6 років вивчав старанно військові справи, пройшовши військову службу від солдата до офіцера».

А рівно через два абзаци натрапляємо на таке:

«В 1704 році керовані Суворовим полки зробили нечувано швидкий перехід до Варшави і штурмом оволоділи передмістям Варшави, Прагою. За цю велику перемогу Суворов дістав чин фельдмаршала».

Від себе додамо, що О. В. Суворов народився в 1729 році.

Отже, коли вірити ново-празькій газеті, О. В. Суворов ще за 25 років до свого народження штурмував Варшаву й дістав чин фельдмаршала.

— Помилуй бог! — вигукнув би Олександр Васильович, прочитавши ново-празьку райгазету.—Редактор І. Г. Терещенко не поважає ні мене, ні читачів, ні відповідальної роботи відповідального редактора!

●

Краснокутська віялка

Віялка, як відомо, це машина для перевіювання зерна. Дуже потрібна машина. Особливо зараз. Але попереджаємо всі радгоспи й колгоспи: не купуйте віялок виробництва Краснокутського районного комбінату місцевої промисловості (Харківська область). Не тому, що директором того комбінату є т. Бєлов. А тому, що віялки, виготовлені під керівництвом т. Бєлова:

а) Треба крутити трьома тракторами.

б) Решета у тих віялок сконструйовані так, що: або пропускають полову і затримують зерно, або затримують зерно і пропускають полову.

Ми б не хотіли так рекламувати продукцію т. Бєлова. Але не наша вина, що т. Бєлов працює так, як його віялка.

АМБРОЗІЯ

Ах, і до чого ж Буба любила все закордонне! І немає нічого дивного, що вона стала дружиною Леопольда. Так любити закордонне, як Буба, міг тільки Леопольд, тільки він міг зрозуміти та оцінити її, Бубине, трепетне серце.

Свою кімнату молоде подружжя обставило так: ліворуч, у кутку стояв пузатий закордонний шифоньєр, з зламаним замком (жоден слюсар не брався його лагодити). Замість ліжка три чверті кімнати займала велика тахта (ліжка давно вийшли з моди, як повідомляла «Бі-бі-сі»). Круглий, і теж закордонний, стіл з собачими мордами, що стирчали по кутках, об які гості розбивали собі коліна. Шість крісел різних закордонних стилей і справжній японський абажур. На шифоньєрі стояв закордонний радіоприймач з перегорілими закордонними лампами і закордонний патефон з блюзами, фоксами й лещенками.

Леопольд (за паспортом Леонід), наслідуючи моді, завів собі маленькі бачки та вусики і став схожий на кельнера з дешевого ресторану або дамського парикмахера минулого сторіччя. Свій хороший сірий костюм він продав і принагідно придбав закордонний зелений піджак, закордонні оранжеві штани і, теж закордонні, багатошарні черевики. Буба була в захопленні.

Ранком по неділях вона варила каву, а він, у шовковій закордонній піжамі, ліниво потягувався на тахті. Потім вони розглядали закордонні журнали з яскравими рекламами. Одна з таких картинок красувалася у них на стіні. Вона рекламувала унітази. Потім вони заводили патефон і захоплено віддавалися румбі.

Це було не життя, а ідилія. В справжньому закордонному смакові.

Потім у Буби народилася дочка. З цього приводу завітали у гості друзі. Батьків вітали. Щасливий папаша урочисто демонстрував випадково придбані закордонну соску та закордонні слинявчики. Друзі вирішили не вдарити лицем в грязь і подарували закордонну дитячу коляску, що трохи нагадувала пересувний кіоск для продажу морозива. Всі були взаємно щасливі.

Настала найвідповідальніша хвилина. Як назвати немовля?

Всі загальновживані імена були моментально забраковані.

— Ні, ні, — замахала руками Буба, — ніяких Марій, Тетян та Ольг. Моя дочка повинна носити прекрасне казкове ім'я. Щось на зразок... Резекція.

— Це операція у нас так зветься, — похмуро відгукнувся гість-хірург.

— Кошмар! — зітхнула Буба. — Покладаю всі надії на вас.— звернулася вона до другого гостя, що мав нахил до поезії. — Невже ваші музи не підкажуть вам щось величне, запаморочливо ніжне?

Поет підкотив очі вгору й прорік:

— Амброзія!

— Оце так-так! — вигукнув Леопольд. — Чудесне ім'я. Амброзія!

— Де ти вичитав таке ім'я? — шепнув поетові третій гість.

— Не пам'ятаю, — відповів поет, — здається, так називалася їжа богів.

Дочку назвали Амброзією.

А вчора до мене на роботу прибіг Леопольд (за паспортом — Леонід). Він був блідий і весь тремтів. На його обличчі я побачив непідробний жах. Молодий папаша плюхнувся в крісло і затулив обличчя руками.

— Дочка! — вимовив він одне слово.

— Що? Захворіла?

— Гірше, — знову зітхнув Леопольд.

— Що гірше? — гублячись у здогадах, спитав я.

— Ти знаєш, як ми назвали свою дочку?

— Корозією чи Дифузією, — зніяковів я.

— Амброзією! — нагадав він. — А ти знаєш, що це за слово?

І він простягнув мені енциклопедичний словник.

— Читай!

Я прочитав:

«Амброзія — особливий грибок, що зустрічається в ходах, які проробляють у тканині рослини деякі мурашки та інші комахи»..

Ол. ПОДЧЕКАЄВ

Мал. з польського журналу «Шпількі»

ЗАБЛУДША ОВЕЧКА

Джон Буль і дядя Сам (до німецького народу).— Повертаємо вам цю заблудшу овечку!

Не зорієнтувався

Звітні збори почались.
Люду — повна зала.
— Он отой блондин, дивись,
З області, казали...

Наш начальник робить звіт,
Аж чоло у поті.
Як не є — не п'ять же літ
Він на цій роботі.

Тут і оплески і сміх,
Виступи в дебатах.
В нас таки не мало їх,
Критиків зубатих.

Та ось виступив один,
Замахав руками:
— «Не досвідчений ще він
Керувати нами!

Хоч і теза є така —
«Молодим дорога»,
Ми не хочем хлопчака...
Дайте нам старого!»

У оратора слова —
Як патрони з диску.
Встав з-за столу голова:
— Підведемо риску?..

— Думка є: схвалити звіт.
— Так. Хто за?.. Хто проти?..
Більшість за. Оратор зблід:
«Що за повороти?»

Хоч начальник був новим,
Та зробив доволі.
Записали згідно з цим
Все у протоколі.

Тут оратор з усіх ніг
Кинувся між люди,
До начальника підбіг,
Б'є себе у груди:

— Та я ж дурень: думку мас
Треба було взнати.
Хтось казав мені, що вас
Вирішили зняти.

Дмитро БІЛОУС

Мал. В. Гливенка

На Київському мотоциклетному заводі по-справжньому не борються за високу якість машин.

«Київлянин» на київлянині.

Київ перцю

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Місяць тому Київський протезний завод прийняв у мене замовлення на медичний бандаж.

— Як тільки буде готовий, ми, Есфір Самойлівна, вас сповістимо, — сказали мені на прощання.

Недавно я одержала письмовий виклик заводу.

— А чому не з'явився сам замовець, — зустріла мене зав. столом замовлень т. Балабанова. — У книзі записано «Єгор Самойлович», а ви ж, якщо не помиляюсь, жінка?

Шо я справді жінка — Балабанову неважко було переконати. Значно складніше було довести, що Єгор Самойлович — це плід вільної творчості якогось заводського плутаника. Але й це, кінець-кінцем, вдалося «утрясти». Виправила, нарешті, т. Балабанова документ, вийшла на склад, а за хвилину винесла згорток. Розгорнула я його, а там бандаж... для чоловіка.

При вході в протезний завод висить лозунг: «Оточимо увагою інвалідів...» Схоже на афоризм Козьми Пруткова: «Якщо на клітці слона побачиш напис «буйвол» — не вір очам своїм».

Е. ФЕЛЬДМАН

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

З передової статті в чернігівській обласній газеті «Деснянська правда» від 6 липня ц. р. («Підняти колгоспи, що відстають, до рівня передових») мені стало відомо, що я, А. А. Нос, працюю другим секретарем Холменського райкому КП(б)У і «числюсь» уповноваженим по колгоспу «Комунар». Як уповноважений, я працюю дуже погано і, як написано в передовій, «за всю весну був у колгоспі кілька разів, не говорив з комуністами, колгоспниками, а тільки нагримав на голову колгоспу».

До фактів, наведених у передовій я б хотів (спеціально для відповідального редактора «Деснянської правди» т. Писаревського) додати ще 3 цікавих деталі:

1. На час сівби уповноваженим Холменського райкому КП(б)У по колгоспу «Комунар» було виділено не мене (А. А. Носа), а інструктора райради Тсоавіахіму т. Махнітка Я. Л.

2. Я (А. А. Нос) дійсно працював другим секретарем Холменського райкому КП(б)У до травня 1947 р.

3. З травня 1947 року я працюю заступником директора по політчастині Григорівської МТС (Дмитрівський район на Чернігівщині).

А. НОС,
заступник директора по політчастині Григорівської МТС.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Донедавна Погребищенський радіовузол працював за принципом: у неділю вихідний, а від понеділка до суботи — не до роботи. Одним словом, мовчав наш радіовузол, хоч ми акуратно сплачували за користування безголосими радіоточками.

Начальник райвідділу зв'язку т. Кривицький на всі наші скарги відповідав: «Технік радіовузла т. Адаменко не відповідає своєму призначенню».

Звільнили т. Адаменка. Призначили нового радіотехніка. Радіовузол запрацював тепер по-новому: від понеділка до суботи — не до роботи, а в неділю — вихідний.

Хто ж тепер не відповідає своєму призначенню: німий радіовузол, новий радіотехнік, чи начальник райвідділу зв'язку т. Кривицький?

Ф. МЕЛЬНИК
Вінницька область.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Уповноважений Міністерства заготівель СРСР по Драбівському району (Полтавська область) І. П. Кієнко незаконно придбав для районного управління заготівель сани, бричку та інший господарський реманент.

Про це до Перця надійшов лист, якого було надіслано для вжиття заходів Уповноваженому Міністерства заготівель Союзу РСР по Українській РСР.

За порушення фінансової дисципліни І. П. Кієнкові оголошено сувору догану з попередженням.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (122) (на укр. языке). Підписано до друку 31.VII 1947 р. Стат формат 72х105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00362 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2309. Тираж 50.000.

Мал. С. Самума

Деякі фахівці сільського господарства працюють не за спеціальністю.

КОЛЕГИ

— Здоров був, буряковод! Де працюєш?
— Завкіоском пива й вод. А ти де, ветеринар?
— В Харчопромі — кулінар.